

Hem i historiska gångar

Lättade om hjärtat sprang vi vidare. Men vad menade hon med det där sista? Vi ålade oss igenom ett litet hål och följde en delvis raserad mur. Jag kände lukten av trä och sten, tjära och hampa ...

Vi kom förbi några små hus där det hängde torkad fisk. Ett värdshus fanns det också och en bagarbod med brödkakor på disken. Bagaren var inte inne men hans svin bökade i gränden.

Här såg allting ut att vara mycket gammalt.

– Mamma, sa Gullan, här finns ju allt som du önskar dig, historia och romantik ...

– Men inga ostkanter till Pepe, sa jag, för just då tänkte jag på honom.

– Nä, sa Gullan. Fast han kanske kan lära sig att göra ost själv. Här får man reda på allt möjligt. Läs på skyltarna!

Jag sa ingenting. Insöp bara atmosfären. De underjordiska rummen måste vara ett underjordiskt museum.

Vi hade kommit till en välvd gång av tegel. Tegel som jag älskade så mycket!

Titta! Här har en av oss gått.

Jag tycker mer det ser ut som en hund.

Dumbom! Jag menar tassavtrycket bredvid, det pyttelilla.

En av våra förfäder. Som jagades av en hund!

Där upptäckte vi en liten trädgård i en nisch ...
Ahh, till och med en blomstertäppa fanns på denna
vackra plats. Jag drog in den angenäma doften.

Då såg jag honom.

Min fästman! Min älskade ostkant ... Just det!
Ostkanten på dörrmattan där vi smitit in, nu fick
den sin förklaring.

Pepe stod i en rabatt med ringblommor till-
sammans med två sköna damer. Jag tappade
andan av förvåning. Och ilska.

– Guapas! utbrast Sture.

– Vad? sa jag förvirrat. Är det en ostsort?

– Nej, skrattade Sture. Det är mina underbara
exfruar, mina guapas.

– Vad intressant, sa jag och höjde
rösten så att finsmakaren bland ring-
blommorna skulle höra mig.

☺ Guapa, vacker på spanska

– Men vem är den där
typen? frågade Sture.

Han menade Pepe.

– Ja, vem är den där
typen? frågade Pepe.

Han menade Sture.

Om det inte hade varit
för Pepe vet jag inte vad
som hade hänt.

Pepe rusade emot mig och vi föll i varandras famn.

– Älskade Pralinsvans! sa han. Vad jag har saknat dig! Och Pepe lättade sitt hjärta:

– Jag fick mig en tankeställare när din kappsäck flöt på vattnet utanför Grand Hôtel. Jag trodde att du hoppat i Strömmen och försvunnit för alltid.

– Minsann! sa jag. Nej, jag gjorde mig av med kappsäcken när vi var ute och flög ...

– Och så kom Gammelfarmor och berättade ett och annat, fortsatte Pepe.

– Mamma har kämpat för att hitta en bostad åt oss, sa Werner.

I krig och kärlek är allting tillåtet, tänkte jag, och gav Werner en uppskattande blick.

– Nå, sa Pepe. Jag fiskade upp kappsäcken

"Länge
leve vi!"

och Gammelfarmor pekade mot Helgeandsholmen och sa: "Dit ska vi!" Och här är vi nu. Äntligen! Tänk att vi skulle bli museiråttor ...

Ungarna klängde på honom.

– Och Stures exfruar då? frågade jag.

– Vi heter faktiskt Klara och Carmen, sa Klara och Carmen.

– Just det! sa Pepe.

– Ett egendomligt sammanträffande bara, sa Klara. Vi hade nämligen tagit vår tillflykt till kappsäcken.

– Det var när vi blev bortjagade från kryssningsfartyget, fyllde Carmen i. Väskan blev vår livboj. Annars hade vi varit ett minne blott ...

Åh, mitt krypin
är tillbaka!

Jag såg hur Stures ögon tårades.
– Min roman kommer att bli sextusen sidor lång,
viskade han. Här finns stoff.
Jag log men sa ingenting. Konstnärer är känsliga
själar.
– Och sedan slog vi följe med Pepe och Gammel-
farmor, avslutade Klara.
– Jaså, sa jag. Var är hon då, den gamla tand-
gnisslaren?
– Däruppe! sa Gullan och vinkade åt farmor.

Jag vände mig om. Och där satt hon, i ett hus på
andra sidan gatan i ett spetsbågat fönster.
Hon stickade. Som om hon alltid suttit där.
– Kom, Sture! sa Lillan. Vi räknar tegelstenar!
– Passar bra, sa Sture och plirade med ögonen.
Jag skriver en tegelsten till roman.

Vi kilade alla över till Gammelfarmor.

– Det var på tiden, gnisslade hon. Att jag alltid måste vänta på er. Vad blir det till middag?

Pepe öppnade kappsäcken. Den var fylld med delikata ostkanter från Grand Hôtel. Och dessutom finsmakar-knäckebröd med frön.

Vi drog efter andan. Mina morrhår darrade, vilken fest det skulle bli.

Vad gjorde det att slakten bestod av kaktjuvar och kockmördare? Familjen var återförenad. Förutom Jackie. Men han skulle säkert dyka upp så småningom.

– Åh, käraste finsmakare! sa jag och gav Pepe en blöt puss.

– Sextusen! sa Lillan.

– Sextusen vad då? sa Gullan och såg sig omkring. Gamla ben eller ostar?

– Tegelstenar så klart! sa Lillan.

– Frågor på det? sa Werner.

